

Боб Брукс служив машиністом у Залізничній Компанії Середнього світу. Працював він на перегоні «Сент-Луїс — Топіка». Машиніст Боб був найкращим з-поміж усіх машиністів Залізничної Компанії, а Чарлі був найліпшим поїздом!

Так звали паротяг 402 «Великий хлопчик» — Чарлі, і ніхто, крім Машиніста Боба, не мав права сидіти в його кабіні й дудіти в гудок.

Усі знали, як гуде Чарлі — УУУУ-УУ-УУУУУУ! І коли відлуння розходилося величезною канзаською рівниною, всі казали: «Це їде Чарлі, а з ним — Машиніст Боб. Від Сент-Луїса до самої Топіки їм немає рівних у швидкості!» Хлопчики й дівчатка збігалися з усіх усюд на подвір'я своїх будинків, щоб побачити, як їдуть Чарлі та Машиніст Боб. Машиніст Боб завжди усміхався і привітно махав рукою. А діти теж усміхалися й махали у відповідь.

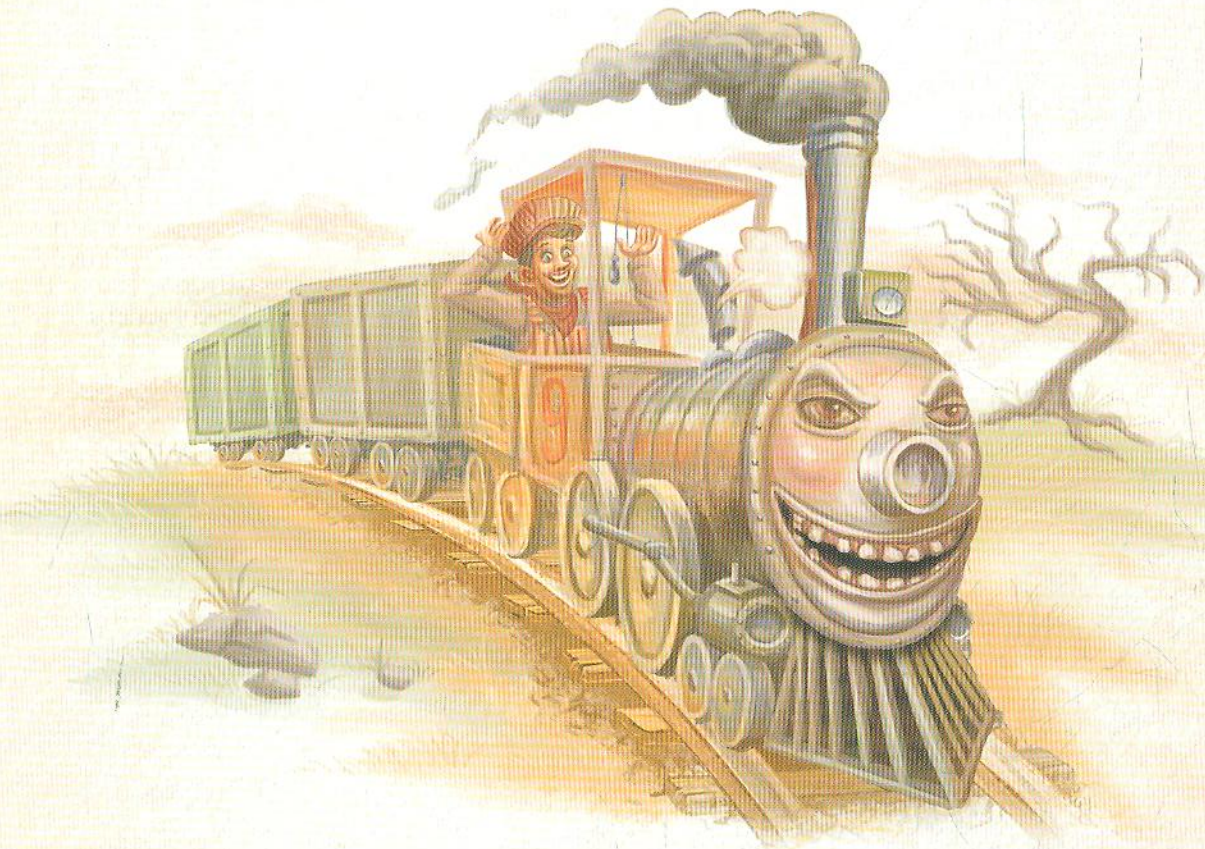

У Машиніста Боба була одна таємниця. Її він не розкривав нікому. Чарлі Чух-Чух був живий. Справді живий.

Одного дня, коли вони котили собі рейками від Топіки до Сент-Луїса, Машиніст Боб почув спів, дуже ніжний і тихий.

— І хто тут зі мною в кабіні? — суворо спитав Машиніст Боб.

- Не бійся, — сказав тихий хрипкий голос. — Це я.
- Хто — я? — здивувався Машиніст Боб. Він спитав це суворо й голосно, бо досі думав, що це з ним хтось жартує.
- Чарлі, — відгукнувся тихий хрипкий голос.
- Дуже смішно! — сказав Машиніст Боб. — Поїзди не вміють розмовляти! Може, я й не дуже освічений, але це я знаю точно! Якщо ти Чарлі, то спробуй подудіти у свій гудок. Я побачу, як тобі це вдасться!
- Авжеж, — сказав тихий хрипкий голос, і понад рівнинами Міссурі пролунав потужний гудок паротяга: УУ-УУУУ-УУУУ!
- Нічого собі! — вражено промовив Машиніст Боб. — Це справді ти!

— Я ж тобі казав, — відповів Чарлі Чух-Чух.

— А чому я раніше не знав, що ти живий? — поцікавився Машиніст Боб. —
Чому ти тільки зараз до мене заговорив?

Але замість відповіді Чарлі заспівав Машиністові Бобу своїм тихим і хрипким
голосом пісеньку:

Безглузких запитань не треба, з тобою я не граюсь.
Я просто гарний паротяг і зовсім не міняюсь.
Кочу я рейками вперед під синім-синім небом,
І паровозик не помре, поки не буде треба.